

Свочасне вирішення цих суперечностей потребує перегляду специфіки освітньої діяльності у сфері професійної підготовки працівників ОВС.

Теоретико-методологічний аналіз проблеми професіогенезу (становлення особистості професіонала) в сучасних умовах розбудови демократичного правового суспільства й системного реформування правоохоронних органів дає підстави констатувати, що дослідження засобів цілеспрямованого становлення особистості працівників ОВС набуває неабиякої актуальності.

Орієнтація на розвиток працівника ОВС як особистості, індивідуальності й активного суб'єкта професійної діяльності може бути реалізована лише на психолого-гуманістичних засадах професійної діяльності працівника ОВС.

Заснована на таких засадах організація професійної підготовки працівників ОВС отримала назву особистісно-орієнтованої. У найбільш загальному вигляді мету особистісно-орієнтованої професійної підготовки працівників ОВС можна визначити як створення таких умов оперативно-службової діяльності, які б сприяли розвитку особистісних якостей працівників при засвоєнні складових компонентів змісту педагогічної освіти.

Особистісно-орієнтований підхід є одним із важливих засобів системи професійної підготовки працівників ОВС до оперативно-службової діяльності, збереження здоров'я на фоні виховання відповідних професійних та морально-вольових якостей.

ЄДНІСТЬ ДІЙНОГО ТА НАЛЕЖНОГО В МЕТОДОЛОГІЇ ОБГРУНТУВАННЯ ПРАВА

Хірсін А.В.,

адвокат, кандидат юридичних наук

Стосовно будь-якої чинної юридичної норми чи законопроекту може бути порушене питання про обґрунтованість надання їм статусу насправді *правового* закону. Адже останній має бути не просто виразником суб'єктивної волі державної влади (навіть якщо ця воля є узгодженою з домінуючими настроями у суспільстві), але й чинником, що сприяє налагодженню справедливого та доцільного правопорядку. Щоправда, при цьому доводиться стикатися з низкою методологічних проблем, серед яких однією з найбільш фундаментальних є проблема узгодження *фактичних* умов здійснення правовідносин з нормативно вираженою *«належністю»* поведінки. Відповідно, у сучасній методології права не втрачають своєї гостроти одвічні дискусії між прибічниками онтологістських та деонтологістських підходів до праворозуміння загалом, а також до проблеми обґрунтування правових норм та інститутів зокрема.

В силу того, що дисонанс між «дійсним» та «бажаним» у правотворенні істотно перешкоджає реалістичності та ефективності юридичного закону, при розробці й аналізі методологічних підходів до формулювання та обґрунтування правової нормативності вбачається за доцільне, по-перше, засновувати такі дослідження на інтегративних парадигмах, що уможливають уникнення «поляризації» онтологічних та деонтологічних аспектів згаданого обґрунтування і, відповідно, логічних суперечностей, які звичайно спричинюються абсолютизуванням якого-небудь із цих аспектів. Найбільш конструктивним шляхом у зазначеному напрямку є побудова легітимацийних моделей, що базуються на «концептуальних картинах» правової реальності, котрі включають у свій системний контекст не тільки форми «матеріалізованого» буття права, але також самі способи й процеси його осмислення та ідейно-ціннісної репрезентації.

По-друге, встановлення корелятивних зв'язків між правом та буттям передбачає не шукане «підлаштування» норм під існуючу реальність (адже у

такому разі правове регулювання просто втрачатиме будь-який свій сенс), а у нормативному забезпеченні шляхів та засобів «зниження напруги», що виникає в суспільстві через збільшення «азору» між дійсним станом суспільних відносин та сформованими у їхньому середовищі уявленнями про належне їх упорядкування.

По-третє, стикаючись з проблематикою, пов'язаною з аргументацією щодо визнання правового характеру певної норми чи інституту, варто враховувати те, що така аргументація не може зводитись до посилання на нормативність чинного законодавства, оскільки стосовно будь-якої із складових останнього може бути поставлене питання стосовно її власної легітимацийної обґрунтованості. У ролі базових критеріальних вимірів при вирішенні таких питань доцільно розглядати ступінь сприяння юридичного закону досягненню загальної рівноваги, злагоди й добробуту в суспільстві, а також рівень забезпечуваних цим законом можливостей соціалізації індивіда, його вільного самовизначення та доступу до соціальних цінностей і благ. При цьому міра виправданості законодавства є пропорційною тому, наскільки воно здатне стимулювати поєднання росту зазначених показників якості життя із збільшенням охопленої таким ростом частки населення соціуму, відносини у якому регулюються даним законодавством.

По-четверте, оскільки динамічний характер правової реальності неможливо повноцінно «вписати» у статику юридичних норм, то їхній зміст має передбачати певний диспозитивний діапазон суспільної самоорганізації, у тому числі й правотворчої.

Враховання відзначених моментів при розробці й обґрунтуванні правової нормативності істотно сприятиме її узгодженню як з деонтологією інтерактивно сформованих людських уявлень про належне, так і з онтологією динаміки суспільного буття.

ДО ПИТАННЯ ПЕДАГОГІЧНОЇ МОДЕЛІ ФОРМ ОРГАНІЗАЦІЇ НАВЧАННЯ В СИСТЕМІ ПІДГОТОВКИ ПРАЦІВНИКІВ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ

Лукашенко А.А.,

старший викладач кафедри прикладної педагогіки та роботи з персоналом Національної академії внутрішніх справ

У світлі пропозиції нової Концепції реформування органів внутрішніх справ, розробленої МВС України про поступовий перехід на «правоохоронне (поліцейське) обслуговування громадян» і перетворення української міліції на цивілізовану поліцію правової європейської держави постає багато проблемних питань. Серед них – якість підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації фахівців у вищих навчальних закладах МВС України, тому що відповідати за роботу з персоналом має перш за все керівник, якого і слід готувати до швидкоплинних змін у суспільстві новими інноваційними методами, засобами навчання. Відтак сьогодні якість роботи викладача-професіонала у вузі залежить від вміння доцільно обирати відповідну форму проведення навчального заняття, враховуючи його тему, мету та категорію осіб, що навчаються. Слід зазначити, що до цього питання завжди свідомо відносяться справжні фахівці своєї справи, які звертаються не тільки до наробленого роками педагогічного досвіду інших викладачів, а й до педагогічної науки.

Стосовно питання класифікації форм організації навчання є два погляди – традиційний та інноваційний, що знайшло відображення у наукових працях В. К. Дьяченко, І. Т. Огороднікова, М. М. Скаткіна, І. Я. Лернера, П. П. Підкасистого, І. Ф. Харламова, М. І. Махмутова, І. П. Підласого та ін. [1, с. 36-54]. Щодо форми